

skal have sin Frihed, og den enkeltes Frihed skal værnes, men den er begrænset af andres lige saa store Frihed. Paa samme Maade her. Arbejdernes og Arbejdsgivernes enkeltvise Organisationer skal have deres Frihed, til de i deres Friheds Udøvelse gaar saa vidt, at de kommer andre Organisationers, andre Samfundsklassers Rettigheder for nær. I det Øjeblik er den moralske Berettigelse til Stede for Indgriben af den Karakter, her er foreslaaet.

Naar det ærede Medlem dernæst tager dette Ord Arbejdsfrihed i sin Mund, mon han saa ikke vil tænke tilbage paa Begivenhederne i 1925, da 100 000 Arbejdere stod rede til at gaa i Arbejde, idet deres Overenskomstforhold var i Orden, men ikke kunde komme i Arbejde, fordi Dansk Arbejdsgiverforening mente det nødvendigt at opretholde en Lockout? Mon det ærede Medlem saa ikke føler, at Begrebet Arbejdsfrihed i den Forbindelse kun er en Frase uden Indhold, at der tværtimod eksisterede paa det givne Tidspunkt den størst mulige Tvang, der hindrede Arbejde? Det er ogsaa, som om der er en Tvivl i det ærede Medlems Udtalelser, naar han til sidst siger: Vi maa værne om det, saa længe Samfundet kan bære det. Ja, det er Sagen: *saa længe Samfundet kan bære det*. Derfor gaar dette Lovforslag ud paa, at Samfundet træder til gennem sine Autoriteter og sin Magt i det Øjeblik, da Samfundet ikke længere kan bære det.

Naar det ærede Medlem Hr. Lundberg fremdrog en Udtalelse af Tyskeren Fritz Sitzler angaaende Voldgiftsmetoden, hvor han udtalte, at han fandt Afgørelsen god som ekstraordinær Metode i enkelte Tilfælde, saa har jeg ikke andet dertil at sige, end at jeg ganske kan slutte mig til det. Det er Undtagelsen, der lovgives for her. Det er det enkelte Tilfælde, der lovgives for, som Fritz Sitzler omtaler, og — hvad han netop erklærer i denne Forbindelse — har denne Lovgivning for Tyskland været overordentlig heldig.

Naar det ærede Medlem dernæst som Argument mod det her foreslaaede vilde fremdrage visse Autoriteter, som har siddet som Medlemmer af Arbejdskommissionen, og nævnte forskellige Navne, vil jeg sige, at jeg tror ikke, vi naar frem ad den Vej. Hvert enkelt Parti maa tage sit Standpunkt ud fra sin Opfattelse af Sagen. Det nytter ikke, at jeg overfor det ærede Medlems Fremdragen af disse Autoriteter kan henviser til, at vel nok den største national-

økonomiske Autoritet, vi i en Menneskealder har haft i Danmark, Professor Harald Westergaard i Kommissionen har sat sit Navn under det foreliggende Forslag. Aldi dette vil ikke hjælpe noget. Partierne maa hvert tage sit Ansvar ud fra den Opfattelse, hvert har.

Det ærede Medlem fremkom med enkelte saglige Indvendinger. Han siger: hvad har den Voldgiftsret, her foreslaas oprettet, med et Medlem af den faste Voldgiftsret at gøre. Jeg vil sige, at den Opgave, som foreligger, naar en Voldgiftsdomstol skal sammensættes, er at skabe en Domstol med størst mulig Indsigt og Sagkundskab, og ingen vil dog vist benægte, at naar en saadan Domstol skal skabes, saa sidder Medlemmerne af den faste Voldgiftsret inde med en saadan juridisk og faglig Indsigt i fagretlige Forhold, saa det er fuldkommen berettiget, at disse Kræfter tages i Brug her.

Det ærede Medlem siger, at i denne Domstol sidder kun een med Tilknytning til Arbejderstanden, medens der sidder fire, som ikke har den fjerneste Tilknytning dertil. Ja, det kommer an paa, hvordan det ærede Medlem ser paa det. Jeg ved ikke, om man kan sige, at Forligsmanden har større Tilknytning til Arbejdsgiverside end til Arbejderside. Det har altid været Forudsætningen fra begge Sider, at han stod med samme Tilknytning eller samme Mangel derpaa til begge Sider. Det samme gælder den faste Voldgiftsrets Dommere. Derfor tror jeg ikke, Indvendingen har noget sagligt paa sig.

Men det bemærkelsesværdige i det ærede Medlem Hr. Lundbergs Udtalelser kom ogsaa til sidst; det var nemlig dette, at der er overhovedet ingen Grund til at tale om Forslaget, fordi det hele egentlig var ganske overflødig; det, der her var foreslaaet, var noget, som til enhver Tid kunde ske, som det ærede Medlem siger. Ja, deri har det ærede Medlem Ret. Det gælder enhver Lov, vi vedtager her. Hvis vi ikke vedtager en Lov i Dag, kan den altid senere vedtages, hvis Rigsdagen vil. Det gælder her som paa ethvert andet Omraade; men det, det ærede Medlem ikke lægger Mærke til, er, at den Dag, dette Lovforslag er gennemført i Rigsdagen, da er der visse Ting, som, naar den givne Situation er inde, ikke vil kunne ske, men som vil kunne ske under de nuværende Forhold.

Hvis det ærede Medlem tænker sig hen til Begivenhederne i 1925, saa vil det ærede Medlem let kunne se det. Hvis dette